

ΟΙ «ΙΧΘΥΟΣΙΓΩΝΤΕΣ» ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΣΕΙΔΑ

μεν βαρυθύμιως τα γραμμάτια αυτά θέλοντες να ερωτίσουμεν. Διατί σιγούν οι ἄγιοι Αρχιερείς, οι Ηγούμενοι, οι Πνευματικοί μας Πατέρες;

Συχνάκις ακούομεν από προσκυνητά δριμύτατα παράπονα και κατηγορίας.

Μήπως, φοβούμεθα το κόστος της διαμαρτυρίας μας; Μήπως, φοβούμεθα την απώλειαν της εύνοιας και υποστηρίξεως της Ιεραρχίας δια εσωτερικά θέματα της Μητροπόλεως μας; Μήπως, την διάψευσην της ελπίδος μιας προσδοκώμενης και αντικανονικής και αθεμίτως επιδιωκόμενης μεταθέσεως; Μήπως, την απώλειαν του πνευμενικού μανδύου και «θρόνου» (και όχι σταυρού); Μήπως, τον φόβον της δια της παύσεως οικονομικών επιχορηγήσεων μη αποπερατώσεως των διαφόρων έργων ανοικοδομήσεως; Και πολλά άλλα, τα οποία δια των μη περαιτέρω σκανδαλισμόν αποφεύγομεν να παραδώσωμεν εις την γραφήν.

Και αξίζουν όλα αυτά, ἄγιοι Πατέρες, τόσον, ώστε να θυσιάζωμεν και να καταπατώμεν την ορθόδοξην συνείδησην μας, η οποία βοά και διαμαρτύρεται δι' όλα αυτά που βλέπομεν να διαδραματίζωνται επί των πονηρών ημερών μας;

Και, εάν ο Δεοπότης Χριστός εν τῷ αγίῳ Ευαγγελίῳ Του λέγει, διτί και «διὰ παν ρῆμα αργόν, ὁ εάν λαλῶσιν οι ἀνθρώποι, αποδῶσουσι περὶ αυτοῦ λόγον εν πρέπᾳ κρίσεως» (Ματθ. ιβ', 36), τότε δια την ἐνοχήν και «ἄκαιρον σιωπήν» μας, πόσον λόγον θα δώσωμεν;

Και, εάν σιωπώμεν δι' όλα αυτά τα οποία συμβαίνουν, διότι είμεθα αποσχολημένοι, απερροφημένοι και τυρβάζοντες «περὶ πολλά» (Λουκ. Γ', 42) (ανακανιστικά, ανοικοδομητικά κ.π.ά.) απενεχοποιείται η σιωπή μας;

Και διατί τόσο σπουδή, τόσο φαιά ουσία, τόσοι κόποι και ακατάπαυστη μέριμνα, τόσες αβέβαιες και συνεχώς αυξανόμενες δεομένεσις και (τουλάχιστον ύποπτες) διαπλοκές δια την διατήρησην της πολιτιστικής κληρονομίας; Καλά όλα αυτά και ευλογημένα, και «Ἄξιος ο μισθός» των τόσων κόπων. Όμως, δια την πνευματικήν κληρονομίαν της Πίστεώς μας, την οποίαν παρελάβομεν από τους αγίους Πατέρες μας και συνεχώς προδίδεται εις τας ημέρας μας, τί πρέπει να πράξωμεν; Τί πράπτομεν; Και τί θα πράξωμεν;

Τί θα πράξωμεν δια την πνευματικήν Αποστολικήν κληρονομίαν της ορθόδοξου Πίστεως, την οποίαν οι ἄγιοι Πατέρες μας διετήρησαν όχι μόνον με τον ιδρώτα των, αλλά και με αυτό το αἴμα των πολλάκις; Τί θα πράξωμεν δι' αυτήν την οποίαν μας παρέδωσαν να διαφυλάξωμεν ως ιεράν Παρακαταθήκην, αριάντον, αμόλυντον, ανόθετον και ἀμώμον από παν μίασμα των αιρέσεων και την βεβήλωσην δια της εφαμάρτου αθετήσεως των ιερών Κανόνων; Τί θα πράξωμεν δι' αυτήν την ιεράν Παρακαταθήκην της ορθόδοξου αμωμήτου Πίστεως, την οποίαν μας παρέδωσαν ομοφώνως λέγοντες εις ημάς: «Ἄβετε την Παρακαταθήκην ταύτην και φυλάξτε αυτήν, ἔως της Παρουσίας του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ὅτε παρ' Αὐτού μέλλετε απαιτεῖσθαι αυτήν»;

Και που είναι σήμερα η Λαύρα του Μεγάλου Ευθυμίου; Τινες ερεπίων μόνον αυτής σώζονται, και αυτά εις ξένα χέρια. Ο ἄγιος Ευθύμιος, όμως, πγωνίσθη σθεναρώς ἔναντι της αιρέσεως της εποχής του και εστήριξε τους πιστούς εις την Ορθόδοξιαν και εβούθησε με την στάσιν του, την ομολογίαν του και τον ἄγιον βίον του πλήνθος ακόμη αιρετικών να επιστρέψῃ εις την αλήθειαν, αυτός μένει Μέγας! Πού είναι τα μεγαλοπρεπή Καθολικά και επιβλητικά κτίρια του Στουδίου και των λοιπών ιστορικών Μονών της Πόλεως; Αι βυζαντινά περικαλλέεις οικοδομαί των ιερών Μονών του Ολύμπου της Βιθυνίας; Κείναι εν ερεπίοις και πατώνται υπό αλλοθρήσκων ποδών.

Όμως, αυτοί οι όποιοι έκαμαν τα πάντα και πγωνίσθησαν ανυποχωρήτως δια να διατηρήσουν ακεραίαν την ιεράν Παρακαταθήκην της αμωμήτου Ορθόδοξου Πίστεως, την μόνην σώζουσαν αλήθειαν, την μόνην ακατάσχυτον ελπίδα αυτού του παρδικού και καταργουμένου κόσμου, αυτοί μένουν σύμβολα μέχρι σήμερον. Αυτοί μένουν ποδηγέται μας, ἀσειστοί Πύργοι, το «απερίτρεπτον έρκος» της αγίας Ορθόδοξου Πίστεως.

Διατί λοιπόν αυτή η «σιγή πολλάν», Αδελφοί και Πατέρες; Άγιοι Πατριάρχαι και ἄγιοι Αρχιερείς,

εφθάσαμε λοιπόν να παραβιάζωμεν ιερούς Κανόνας αλαθήτους και απαραβάτους ανενόχως και ακατακρίτους, χωρίς καν να δίδωμεν εξηγήσεις εις τας αγωνίας και τους σκανδαλισμούς του Ορθοδόξου Ποιμνίου, το οποίον μας ενεπιστεύθη ο Δεοπότης Χριστός;

Όλους αυτούς τους λογισμούς είχαμε κατά την διάρκειαν της ιεράς Αγρυπνίας της Κυριακής της Ορθοδοξίας. Αυτά τα «διατά», μας κατέκλυσαν με πολύν πόνον. Και ακούοντες τα τροπάρια και αναλογιζόμενοι τους αγίους Ομολογητάς Πατέρες αφήσαμε περίλυπον την διάνοιάν μας να μεταφερθή νοερώς εις τους δρόμους, τα σκοτεινά καταγώγια και τα φρικτά φυλακά της Κωνσταντινουπόλεως και να ιδίη εκεί τους αγίους αυτούς Ορολογητάς να σύρωνται ασπλάγχνως βασανιζόμενοι, δερόμενοι, υβριζόμενοι και προπλακιζόμενοι δια την Ομολογίαν της Ορθοδόξου Πίστεως.

Μα, δεν εφοβιζόντο; Πού εύρισκαν τόσην δύναμιν; Με φρίκην τους έβλεπαν όλοι και απορούσαν. Πού ευρήκαν τόσην δύναμιν σεβάσμιοι Αρχιερείς, σεποί Μοναστάι, σκελετωμένοι (κατεσκληκότες) Ασκηταί; Δεν υπελόγιζαν Αυτοί το κόστος της διαμαρτυρίας των;

Πράγματι, δεν είχον να φοβηθούν όντας θάσουν

κάτι. Όλα τα είχον δώσει. Είχαν μόνον επιμελώς κρατήσει, θυσιάζοντες και την ζωήν των ακόμη, αυτό το οποίον τους εχειάζετο: «Ψυχήν και Χριστόν» (την Ορθόδοξην Πίστην), κατά την αιματόβαπτον ρήσιν του ιερομάρτυρος και διαδόχου των αγίου Κοσμά του Αιτωλού. Το σώμα των είχε λιώσει ήδη η ἀσκοποίαι μάταια και ανόπτοι φιλοδοξίαι και φιλαρχίαι και τα θηριώδη πάθη είχαν παύσει μετά από ανυστάκιος και ανενδότους αγώνας τας ακόρεστους απαιτήσεις των. Είχαν πλέον υποχωρήσει εμπρός εις την νικηφόρον δύναμιν των αγίων αρετών μετά από οδυνηράς (κυριολεκτικώς) θυριομαχίας, τας οποίας μόνον ο Νυμφίος των ψυχών των γνωρίζει μέχρι τώρα.

Και κυρίως, ο θείος έρως του Δεοπότου Χριστού είχε καταλάβει τα κεκαθαρμένα αγνά καρδί-ας των, χωρίς να μένει περιθώριον δι' άλλας μικροτέρας... αγάπας. Είχαν γίνει «ώσπερ οφθαλμός» και δεν πνεύχοντο το παραμικρόν να ενοχλή την συνείδησί των είτε μοναστικήν, είτε δογματικήν, είτε... Ήσαν αυσμηβίαστοι. Κρύσταλλοι. Λι' αυτό και επανεστάπτον εκείνοι είσι τη τότε βεβήλωσην της Ορθόδοξου αγίας Πίστεως. Εις το σημείον αυτό επιστρέψαμε συντετριμμένοι είσι τα αρχικά ερωτήματά μας, αφού είχαμε ήδη λάβει την απάντησί των.

Δεν έχομεν λοιπόν ορθόδοξον Ομολογίαν, διότι δεν έχομεν ορθόδοξον πνευματικήν Ζωήν. Έχομεν πρώτα προδώσει την Ορθόδοξιαν και τους Ιερούς Κανόνας της εις την προσωπικήν μας ζωήν και κατόπιν με την μη Ορθόδοξον «ομολογίαν» εις τα οικουμενιστικά συνέδρια, εις τα συνόδους (διαρκείς, εκτάκτους, κ.λπ.), εις τα συνάξεις (διπλάς και μονάς), εις τους ψευδοαυτοελέγχους μας. Έχομεν παραβιάσει και καταπατώμεν την συνείδησί μας προσαρμόζοντες αυτήν προ την προσωπικήν μας εκκοσμικευμένον βίον, δι' αυτό και καταπατούμεν και την δογματικήν μας συνείδησιν. Έχομεν εκκοσμικευθή και δι' αυτό προκρίνομεν τα κοινωνικά φιλοφρονήσεις, καταξιώσεις και αναγνωρίσεις των αξιωμάτων του κόσμου τούτου, από την αιμόπτων αγίαν Ορθόδοξιαν των αγίων Ομολογητών Πατέρων. Έχομεν αποκτήσει δυστυχώς ανορθόδοξον (παπικόν και προτεοτανικόν ήθος) και δι' αυτό έχομεν και ανορθόδοξον «ομολογίαν». Και πλέον απεριφρά-

στώς· τι μας ενοχλούν αι παραχαράξεις της Αποστολικής δογματικής Παραδόσεως υπό του έχοντος φυσικά τη πρωτεία... Παπιορού, δια την συνθίσαμε οι ίδιοι να περιφρονώμεν και καταπατώμεν τους Ιερούς Κανόνας, διερμηνεύοντες αυτούς κατά τους ιδιοτελείς στόχους μας και εκμεταλλεύομενοι καταχρησικώς την περίφημον «οικονομίαν»; Και δια την συνθίσαμεν να παραβάνωμεν το παγάκιον θέλημα του Πανάγαθου Θεού εις τον καθ' ημέραν προσωπικόν, μας βίον;

Κατά φυσικήν λοιπόν, και λογικήν συνέπειαν δεν διστάζομεν να μετακινώμεν «Ορία», τα οποία οι θεοφώτιστοι ἄγιοι Πατέρες, υπό του Αγίου Πνεύματος κινούμενοι, έθεσαν ως φάρους εις το πέλαγος του τρεπτού τούτου και πολυκύμαντου βίου. Δεν ενοχλούμεθα. Δεν διαμαρτυρόμεθα.

Αφήσαμε την ζωήν, αφήσαμε και την ομολογίαν των ἄγιων Πατέρων μας. Των Πατέρων του ασκητικού φρονήματος, της ασκητικής βιοτής, της καθάρσεως, της νήψεως, της καρδιακής προσευχής και αδιαλείπτου προσοχής (του ορθόδοξου πουχαριού συνελόντι επείν). Των Πατέρων, των οποίων αι καρδίαι προ της ομολογίας και της τρώσεως των βασάνων ει